REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj:P-7270/2024-41

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu po sucu toga suda Andrijani Markić Jurišić kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužitelja Nenada Rančića iz Zagreba, Novakova 8, OIB: 12028974003, kojeg zastupa punomoćnik Goran Devrnja, odvjetnik u Zagrebu, Vrbani 15, protiv tuženika Erste&Steiermärkische bank d.d., Rijeka, Jadranski trg 3/a, OIB: 23057039320, kojeg zastupa punomoćnik Damir Metelko, odvjetnik u Zagrebu, Lopašićeva 6, radi utvrđenja i isplate, nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave 9. rujna 2026. u prisutnosti tužitelja, z.punomoćnika tužitelja Vinka Pivca, odvjetnika u Zagrebu te z. punomoćnika tuženika Antonele Ivanko, odvjetničke vježbenice, 23. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženiku Erste&Steiermärkische bank d.d., Rijeka, Jadranski trg 3/a, OIB: 23057039320 isplatiti tužitelju Nenadu Rančiću iz Zagreba, Novakova 8, OIB: 12028974003 iznos od 5.915,87 EUR sa zateznom kamatom tekućom od 12. prosinca 2025. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

II. Odbija se dio tužbenog zahtjeva za isplatu iznosa od 21.240,29 EUR s pripadajućim kamatama te iznosa od 2.014,00 EUR, kao i dio zahtjeva za isplatu zatezne kamate na iznos od 5.915,87 EUR za razdoblje od 30. rujna 2015. do 11. prosinca 2025.

III. Utvrđuje se da ne postoji tražbina tuženika Erste&Steiermärkische bank d.d., Rijeka, Jadranski trg 3/a, OIB: 23057039320 u iznosu "od EUR 205,72 zajedno sa zateznim kamatama tekućim na iznose od:
EUR 1,13 od 02.03.2007. pa do isplate,
EUR 2,23 od 02.04.2007. pa do isplate,
EUR 10,97 od 02.05.2007. pa do isplate,
EUR 13,58 od 02.06.2007. pa do isplate,
EUR 16,00 od 02.07.2007. pa do isplate,
EUR 16,51 od 02.08.2007. pa do isplate,
EUR 12,46 od 02.09.2007. pa do isplate,
EUR 17,89 od 02.10.2007. pa do isplate,
EUR 18,63 od 02.11.2007. pa do isplate,
EUR 13,94 od 02.12.2007. pa do isplate,
EUR 14,87 od 02.01.2008. pa do isplate,

EUR 5,82 od 02.02.2008. pa do isplate,
EUR 7,55 od 02.05.2008. pa do isplate,
EUR 11,66 od 02.06.2008. pa do isplate,
EUR 7,20 od 02.07.2008. pa do isplate,
EUR 15,85 od 02.08.2008. pa do isplate,
EUR 13,96 od 02.09.2008. pa do isplate,
EUR 5,47 od 02.10.2008. pa do isplate i to do dana 31.12.2007. godine po stopi koju određuje članak 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, a od 01.01.2008. do isplate s kamatama po stopi propisanoj čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, koja se do 31.07.2015. određuje za svako polugodište u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećane za pet postotnih poena, a od dana 01.08.2015. godine do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od dana 01.01.2023. godine po stopi koja se, za svako polugodište, određuje uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena.", te se prigovor radi prebijanja odbija kao neosnovan.

IV. Nalaže se tuženiku Erste & Steiermärkische bank d.d., Rijeka, Jadranski trg 3/a, OIB: 23057039320 nadoknaditi tužitelju Nenadu Rančiću iz Zagreba, Novakova 8, OIB: 12028974003 trošak parničnog postupka u iznosu 5.303,98 EUR sa zateznom kamatom tekućom od 23. listopada 2026. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi od 3. lipnja 2019. navodi da je s tuženikom, kao kreditorom, zaključio 2. siječnja 2007. ugovor kojim mu je odobren kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 111.454,00 CHF po srednjem tečaju tuženika na dan isplate kredita, da je u čl.8. tog ugovora određena njegova obveza platiti redovnu kamatu koja je promjenjiva temeljem jednostrane odluke tuženika, time da je početna kamatna stopa iznosila 8,25%, dok je u čl.7. ugovorena obveza povrata iznosa kredita uz valutnu klauzulu u CHF, da su odredbe tog ugovora o promjenjivoj kamatnoj stopi u skladu s jednostranom odlukom kreditora o kojoj se nije pregovaralo i valutnoj klauzuli u CHF ništetne s obzirom na presude Trgovačkog suda u Zagrebu od 4. srpnja 2013. broj:P-1401/2012 i Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske od 13. lipnja 2014. broj:Pž-7129/2013 te 14. lipnja 2018. broj: Pž-6632/2017 u vezi s čl. 81., 82. i 90. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 96/03; dalje:ZZP/03), čl.96-97. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09 i 133/09), čl. 118 Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne Novine" 41/14) te čl. 138.a Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne Novine" 79/07, 125/07, 79/09, 89/09, 75/09, 133/09, 78/12, 56/13), slijedom čega on ima pravo na povrat preplaćenih iznosa po osnovi tih ništetnih ugovornih odredbi u odnosu na iznose koje bi tuženici bio dužan platiti do dana i na sam dan konverzije prema ugovorenom tečaju kune spram CHF na dan isplate kredita s početnom kamatnom stopom, da se provedbom konverzije i zaključenjem Aneksa ugovoru od 27. siječnja 2016. (dalje: Aneks) prema Zakonu o izmjenama i dopunama

Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne Novine" 102/15; dalje: ZIDZPK/15), s učinkom od 30. prosinca 2015., on ni na koji način nije odrekao svojih prava i potraživanja temeljem utvrđenja ništetnosti gore navedenih odredaba ugovora, niti sklapanje istog predstavlja kakvu konvalidaciju učinaka ništetnosti do dana konverzije, da je tuženik tijekom otplate kredita primjenom valutne klauzule CHF i povećavanjem kamatne stope njemu nezakonito obračunavala kunsku novčanu obvezu primjenjujući enormno povećanje tečaja CHF spram kune, sve do dana provedbe konverzije kredita sklapanjem Aneksa te da je na taj način svaki mjesec do konverzije preplatio 145.498,73 kn s naslova promjenjive kamatne stope i valutne klauzule u CHF, a isto mu je tako nezakonito više obračunata glavnica u iznosu 209.660,74 kn, pa kako mu je na dan konverzije izvršen otpis preostale glavnice u iznosu 179.944,78 kn, to tužitelj predlaže donošenje presude kojom se tuženiku nalaže da mu isplati iznos od 175.214,69 kn (23.254,99 EUR) na ime preplaćenih iznosa po osnovi ništetne odredbe o valutnoj klauzuli CHF i povećanja kamatne stope te razlike u glavnici, sve sa zateznom kamatom koja na pojedine iznose teče od dospijeća do isplate, pobliže opisano u tužbi.

1.2. U podnesku od 12. prosinca 2025., nakon provedenog financijskog vještačenja, tužitelj predlaže donošenje presude kojom se tuženiku nalaže da mu s osnova ništetnosti valutne klauzule i promjenjive kamatne stope uslijed otplate kredita do konverzije (17.682,55 EUR) i više obračunatog iznosa preostale glavnice na dan konverzije (3.557,74 EUR) isplati ukupan iznos od 21.240,29 EUR sa kamatama od 30. rujna 2015. do isplate, a s naslova zateznih kamata na preplaćene iznose do konverzije iznos od 5.915,87 EUR s pripadajućom kamatom od 30. rujna 2015. do isplate.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu ističe prigovor zastare i navodi da tužitelj nije prosječni potrošač s obzirom da je profesor na Pravnom fakultetu u Zagrebu na katedri za Ekonomsku politiku i političku ekonomiju, da je prilikom sklapanja ugovora bio informiran o svim bitni elementima istog, da je predmetni kredit konvertiran prema odredbama ZIDZPK/15, da su sve tužiteljeve uplate tom prilikom uzete u obzir i iskorištene te da je tužitelj konverzijom izjednačen s pravnim položajem potrošača koji je sklopio ugovor s valutom EUR. Također ističe i prigovor radi prijeboja s naslova potplaćenih iznosa s osnove razlike tečaja u razdoblje nižeg od početnog, ukoliko sud nađe da bi odredba o valutnoj klauzuli u CHF bila ništetna i to za iznos 1.564,85 kn s pripadajućim kamatama na svaki pojedini iznos od dospijeća do isplate, pobliže opisano u odgovoru na tužbu.

2.1. Tuženik nadalje navodi da korisnici kredita koji su ga konvertirali po ZIDZPK/15 nemaju pravni interes postavljati kondemnatorne zahtjeve koji bi se mogli odnositi na bilo kakva obeštećenja iz odnosa banke o korisnika kredita jer je taj odnos naknadno uređen sporazumom o konverziji, dok u podnesku od 16. veljače 2026., a nakon provedenog vještačenja, ističe prigovor radi prijeboja sadržaja pobliže opisanog u stavku III. izreke presude, protivi se preinaci tužbe prema podnesku tužitelja od 12. prosinca 2025. odnosno djelomičnom povlačenju tužbe za iznos od 2.014,00 EUR s obzirom na zahtjev istaknut u tužbi i ističe prigovor zastare.

3. U tijeku postupka sud je izvršio uvid u ugovor o kreditu od 2. siječnja 2007., Aneks, informativne letke tuženika, Informaciju i financijsku dokumentaciju i prihvat izračuna konverzije, proveo vještačenje po vještaku Darku Prpiću iz Darfin d.o.o. te saslušao tužitelja.

3.1. Preostalu dokumentaciju sud nije posebno razmatrao i cijenio jer istu ne nalazi odlučnom za predmet spora, dok mail korespondencija Danice Kozica nije uzeta u obzir iz razloga pobliže opisanih u toč.6.4. obrazloženja.

3.2. O protivljenju tuženika preinaci tužbe prema sadržaju podneska od 12. prosinca 2025. odlučeno je rješenjem od 9. rujna 2026. na način da je ista dopuštena, temeljem čl.190.st.2. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, 146/25; dalje: ZPP), uz napomenu da se ne radi radi o potpuno novom zahtjevu već o djelomičnoj preinaci tužbe uglavničavanjem zateznih kamata, isplata kojih je zatražena još u tužbi, sve nakon nalaza i mišljenja vještaka.
3.3. U odnosu pak na protivljenje tuženika djelomičnom povlačenju tužbe ističe se da za iznos 2.014,00 EUR nema mjesta primjeni čl.193.st.2. ZPP-a, već je o tom dijelu zahtjeva odlučeno kroz primjenu čl.325. ZPP-a.
4. Ocjenjujući rezultate provedenih dokaza, u skladu s čl. 8. ZPP-a, sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev djelomično osnovan.
5. Iz dokumentacije u koju je izvršen uvid kao relevantno proizlazi slijedeće:
-da je tuženik, prema reklamnim letcima, imao u ponudi stambene kredite u CHF/EUR te je CHF imao povoljnije uvjete i pogodnosti,
-da je tuženik u Informaciji za klijente objasnio pojam valutne klauzule,
-da je između tužitelja, kao korisnika kredita i tuženika, kao kreditora zaključen 2. siječnja 2007. ugovor o kreditu u iznosu kunske protuvrijednosti od 111.454,00 CHF po srednjem tečaju tuženika na dan puštanja kredita u tečaj, uz obavezu vraćanja u 216 mjesečnih anuiteta uz valutnu klauzulu s pripadajućim kamatama i upis založnog prava na nekretnini radi osiguranja povrata tražbine koju korisnik kredita duguje, time da je tužitelj dužan tuženiku platiti i kamatu s promjenjivom kamatnom stopom, koja u trenutku sklapanja ugovora iznosi 8,25%, a stranke su bile suglasne da se za vrijeme trajanja Ugovora o kreditu mogu vršiti promjene ugovorene kamatne stope, kao i način obračuna i naplate u skladu s važećim odlukama tuženika,
-da je tužitelj popunio obrazac za prihvat izračuna konverzije,
-da je između tužitelja, kao korisnika kredita i tuženika, kao kreditora zaključen 27. siječnja 2016. Aneks prema odredbama ZIDZPK/15 te je istim na dan 30. rujan 2015. utvrđena nedospjela glavnica kredita u iznosu 83.300,86 CHF (čl.4.) odnosno nedospjela glavnica kredita u EUR je utvrđena u iznosu 52.614,74 EUR (čl.5.),
-da su u financijskoj dokumentaciji navedeni anuiteti i datum dospijeća/plaćanja istih.
6. U odnosu na prigovore tuženika prvenstveno valja istaći da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač, konkretno ovdje tužitelj, osobno pokrene radi naknade štete/isplate s ciljem otklona povrede koja je uzrokovana postupanjem tuženika (u tom se pravcu upućuje i na odluku Vrhovnog suda Rev-3142/2018), pa kako iz odluke Trgovačkog suda u Zagrebu broj:P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske Pž-7129/13 od 13. lipnja 2014. i Pž-6632/2017 od 14. lipnja 2018. odnosno Vrhovnog suda Republike Hrvatske Revt-249/2014-2 od 9. travnja 2015. i Rev-2221/2018 od 3. rujna 2019. proizlazi da kod ugovaranja valutne klauzule i promjenjive kamatne stope obveza potrošača istovremeno ovisi o dva promjenjiva bitna elementa i zato je posebno rizična - potrošač u vrijeme zaključenja ugovora ne zna koji iznos glavnice kredita izražene u kunama će biti u obvezi tijekom dugoročne otplate vratiti banci niti koju će cijenu u vidu kamate za to platiti, to jednostrano određivanje kamate uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača protivno načelu savjesnosti i poštenja, a isto tako je nepoštena i ništetna ugovorna odredba ugovaranjem valute uz koju je vezana glavnica CHF.
6.1. S obzirom da je sud u konkretnom slučaju vezan za utvrđenja iz gore navedene parnice, to se ukazuje izlišnim izvođenje personalnih dokaza na okolnost utvrđivanja

ništetnosti konkretnih ugovornih odredaba o valutnoj klauzuli u CHF odnosno promjenjivoj kamatnoj stopi.

6.2. Međutim, iz odluke Ustavnog suda Republike Hrvatske broj:U-III-5458/2021 od 30. lipnja 2022. proizlazi da su u pojedinačnim potrošačkim sporovima banke ovlaštene tvrditi i dokazivati da su u postupku sklapanja pojedinačnog ugovora o kreditu ipak na drugi način dale odgovarajuće obavijesti potrošaču o naravi, rizicima i posljedicama osporenih ugovornih odredaba na određivanje njegove novčane obveze i da je potrošač, unatoč punoj obaviještenosti, svejedno pristao na sklapanje takvog ugovora, slijedom čega je u konkretnom slučaju tuženiku omogućeno dokazivanje te okolnosti, kao i utječe li ista na primjenjivost (direktni učinak) pravomoćnih presuda donesenih u kolektivnom sporu i na ocjenu poštenosti (ništetnosti) odredaba konkretnog ugovora.

6.3. Tuženik je na odlučne okolnosti predložio saslušanje svjedoka Danijele Vidaković, ali je od tog dokaza kasnije odustao.

6.4. Tuženik je također predložio da se sasluša kao svjedok Danica Kozica odnosno izvrši uvid u njezinu mail korespondenciju s nadležnim službama, koja da je obavljala posao nadzora i koordinacije rada zastupnika tuženika u pogledu ugovaranja ugovora o kreditu slične vrste kao predmetni, međutim, imenovana nije osobno sudjelovala u postupku obrade i sklapanja predmetnog ugovora o kreditu, pa kako njezina korespondencija i saslušanje na okolnost općih procedura tuženika pri sklapanju ugovora po svojoj dokaznoj snazi nije prikladna za utvrđivanje obavijesti dane konkretnom potrošaču, to nije prihvaćen prijedlog tuženika u tom pravcu.

6.5. Iz iskaza tužitelja, prihvaćenog kao neposredno uvjerljiv i iskren, kao bitno proizlazi da se u početku odlučio na valutu EUR, ali su mu kod tuženika rekli da postoji bolja ponuda u CHF, što je prihvatio, da nije dobio projekciju tečaja kretanja CHF u budućnosti niti su mu objašnjeni neki rizici, ali je rečeno da promjena kamatne stope ovisi o odluci banke, time da nije bilo nekih parametara i on na to nije mogao utjecati odnosno nije mogao utjecati na bilo koju ugovornu odredbu niti se cjenkati, da je kredit podignut za obnovu kuće njegova oca, iskorišten je upravo za tu svrhu i u toj je kući stanovala njegova obitelj, da u vrijeme otplate kredita nije imao nikakvu firmu ili nešto slično, niti je imao iskustva u bankarskom sektoru, da je predmetni ugovor bio prvi takvog tipa koji je podigao, da je rata jako narasla i da je znao da se to može desiti ne bi takav ugovor uzeo, već bi ustrajao na prvom odabiru u valuti EUR te da se ista situacija odvila i prilikom konverzije, dobio je prijedlog ugovora na potpis.

6.6. S obzirom na prihvaćeni iskaz tužitelja i dokumentaciju u koju je izvršen uvid sud nalazi da tuženik nije učinio vjerojatnim da bi u konkretnom slučaju postupio drugačije nego što je bilo predmetom dokazivanja i raspravljanja u postupku zaštite kolektivnih interesa potrošača odnosno da bi tužitelja u potpunosti obavijestio o naravi, rizicima i posljedicama spornih odredbi koje se odnose na promjenjivu kamatnu stopu i valutnu klauzulu u CHF.

6.6.1. Isto tako sud nalazi da tužitelj ima status potrošača odnosno da tuženik, na kojem je teret dokaza u tom smislu, nije uspio dokazati da eventualno ne bi bio potrošač (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske Rev 18/2018 od 26. svibnja 2020.). Posebno se napominje da tuženik nije odgovarajućim dokazima potkrijepio tvrdnju da tužitelj ne bi bio prosječni potrošač odnosno da bi u trenutku sklapanja ugovora o kreditu 2. siječnja 2007. bio profesor na Pravnom fakultetu u Zagrebu na katedri za Ekonomsku politiku i političku ekonomiju sa potrebnim znanjem iz sektora bankarskog poslovanja vezanog uz specifičnost valute CHF.

6.6.2. Tuženik, kao trgovac koji je unaprijed pripremio ugovor o kreditu od 2. siječnja 2007., očito kao tipski ugovor, bio je dužan maksimalno odgovorno pristupiti tužitelju, kao potrošaču, i pomoći mu da se u okviru zakonom dopuštenih mogućnosti koristi

njegovim uslugama, ali ne i na štetu samom sebi. Znanje i iskustvo tuženika je bilo superiorno u odnosu na znanje prosječnog potrošača i zato je bio dužan tužitelja ozbiljno informirati o smislu i sadržaju svih odredaba ugovora, pa tako i onih koji se odnose na promjenjivu kamatnu stopu i valutnu klauzulu u CHF te mu skrenuti pozornost i objasniti parametre o kojima ovisi visina njegove buduće mjesečne obveze. Ističe se i to da nije dovoljno da je određena odredba potrošaču samo gramatički razumljiva, već je potrebno da potrošaču budu na jasan način objašnjeni razlozi i pojedinosti mogućeg načina promjene visine njegove mjesečne obveze tako da on na temelju razumljivih kriterija može predvidjeti njihove ekonomske posljedice na svoju financijsku situaciju, što u konkretnom slučaju nije učinjeno.

6.7. Slijedom navedenog za zaključiti je da u konkretnom slučaju valja primijeniti pravno utvrđenje iz postupka zaštite kolektivnih interesa potrošača, tj. za utvrđenje da su ništetne odredbe ugovora o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli vezanoj uz CHF, a time su ništetne i odredbe ugovora o kreditu zaključenog među strankama 2. siječnja 2007. u dijelu na koji tužitelj upire – odredbe o valutnoj klauzuli vezanoj uz CHF i promjenjivoj kamatnoj stopi, sve temeljem čl. 81., čl.82. i čl.90. ZZP/03, čl.138. a Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne Novine" 79/07,125/07,79/09, 89/09, 78/12, 56/13) i čl.118. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne Novine" 41/14,110/15,14/19), uz daljnju primjenu Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim odredbama u potrošačkim ugovorima (Sl. l. EZ 1993 L 95/29;), čl. 3-4., čl. 269. i čl.323. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne Novine" 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 114/22, 156/22, 155/23, 146/25; dalje: ZOO) te čl.502.a i c ZPP-a.

7. U odnosu na pitanje pravnog interesa tužitelja za predmetni zahtjev valja uputiti na odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske Rev-2868/2018 od 12. veljače 2019., Rev-1096/2022 od 8. studenog 2022. i Rev-18/2018 od 26. svibnja 2020. Dakle, bez obzira na sklapanje dodatka/aneksa ugovora o kreditu potrošač ima pravni interes i ovlašten je tvrditi da su ništetne pojedine odrede ugovora o kreditu koji je kasnije konvertiran kako bi na temelju toga mogao ostvariti eventualno pravo koja mu pripada u vidu kondemnatornog novčanog zahtjeva. Stoga bi tužitelju, u skladu s čl.323.st.1. i čl.1111. ZOO-a pripadalo pravo potraživati eventualnu razliku preplaćenih iznosa temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu u slučaju da se utvrdi da postoji razlika na njegovu štetu odnosno u slučaju da konverzijom nije obeštećen u cijelosti s osnove ništetnih odredaba osnovnog ugovora.

8. Iz nalaza i mišljenja vještaka, prihvaćenog u potpunosti jer je izrađen u skladu s pravilima struke i temeljem raspoložive dokumentacije, kao relevantno proizlazi slijedeće:

-razlika s osnove promjenjive kamatne stope u odnosu na početnu iznosi 2.942,36 EUR, dok razlika s osnove valutne klauzule u odnosu na početni tečaj iznosi 14.740,19 EUR, time da su pojedini mjesečni iznosi razlika vidljivi u tablicama na l.294. do 298. spisa,

-zatezne kamate na više plaćene razlike anuiteta s osnove promjene kamatne stope i tečaja obračunate do 30. prosinca 2015. iznose 5.915,87 EUR, pobliže navedeno u tablici na l.301. do 302. spisa,

-preostala glavnica prema konvertiranom EUR kreditu na dan konverzije iznosi 52.614,74 EUR (401.559,80 kn), dok preostala glavnica prema početnom otplatnom planu iznosi 82.096,48 CHF (374.754,01 kn), slijedom čega 401.559,80 kn umanjeno za 374.754,01 kn daje rezultat od 26.805,79 kn (3.557,74 EUR),

-preplata iznosi 11.288,45 EUR (toč.4 b mišljenja na l.300. spisa),

-tzv. negativna razlika s osnove promjene tečaja iznosi 205,72 EUR (tablica na l.299. spisa).

8.1 Dakle, konverzijom kredita u EUR je utvrđena preostala glavnica u iznosu 52.614,74 EUR (401.559,80 kn), međutim preostala neotplaćena glavnica u kn, po početno ugovorenim uvjetima, uzimajući u obzir ništetnost valutne klauzule i promjenjive kamatne stope iznosila je 374.754,01 kn, dakle, bila je manja od one kako ju je utvrdio tuženik izračunom konverzije, i to za 26.805,79 kn (3.557,74 EUR),

9. Međutim, iz odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 27. svibnja 2026. broj:Rev-457/2025-21 proizlazi da potrošač - korisnik kredita koji je na temelju ZID ZPK/15 ugovaranjem Aneksa ugovoru o kreditu konvertirao kredit ugovoren s valutnom klauzulom u CHF i promjenjivom kamatnom stopom u kredit s valutnom klauzulom u EUR nema pravo na utvrđenje i isplatu iznosa preplaćenih na temelju ništetnih ugovornih odredaba iz temeljnog ugovora o kreditu s ništetnom promjenjivom kamatnom stopom i valutnom klauzulom u CHF, ali ima pravo na zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu za razdoblje od dana sklapanja osnovnog ugovora kreditu pa do utvrđenog dana prestanka obveze izvršene konverzijom kredita 30. rujna 2015. i to u punom iznosu bez oduzimanja od preplate utvrđene u konverziji.

10. S obzirom na gore navedeno valja dodati da vjerovnik i dužnik, prema čl. 19.b i čl. 19.c ZID ZPK/15, uređuju svoje odnose u pogledu valute obveze i kamatne stope za cijelo razdoblje od sklapanja kredita pa nadalje na način da se korisnik kredita dovodi u isti položaj kao da je ugovor o kreditu sklopio uz valutnu klauzulu u EUR, s time da se razlika između više uplaćenih iznosa i obveze koju bi potrošač imao da je sklopio ugovor s valutnom klauzulom u EUR računa kao preplata, kojom se ovisno o okolnostima slučaja postupa sukladno dodanoj odredbi čl. 19.c st. 5. ZID ZPK/15.

10.1. Stranke su 27. siječnja 2016. zaključile Aneks prema odredbama ZIDZPK/15, kojim je izvršena konverzija kredita u kredit uz valutnu klauzulu u EUR, pa je cjelokupan iznos koji je tužitelj uplatio do dana obračuna konverzije iskorišten za zatvaranje obveza po kreditu uz valutnu klauzulu u EUR. S obzirom da je cjelokupni iznos svih uplata koje je tužitelj izvršio do datuma konverzije iskorišten za zatvaranje obveza po EUR kreditu, to nije preostao nikakav iznos preplate koji bi se u ovome postupku tužitelju mogao vratiti. Naime, tuženik je na temelju čl. 19.c ZID ZPK/15 u izračun konverzije uvrstio sve iznose koje je za vrijeme otplate kredita primila od tužitelja, uključivo i sve iznose koje je primio uz primjenu valutne klauzule u CHF, a to uključuje i razliku između stvarno naplaćenog anuiteta koji je obračunat prema primijenjenom tečaju i tečaja koji je bio važeći na dan korištenja kredita te je postignuta suglasnost o korištenju preplate po konverziji kredita vezanog za CHF valutnu klauzulu, dok ta razlika koju tužitelj zahtijeva tužbom, nakon zaključenog Aneksa, nije sada u imovini tuženika bez pravne osnove pa nisu ispunjene pretpostavke za povrat propisane čl. 1111. ZOO.

10.2. Također valja istaći da nije moguće da je kredit u EUR trebalo zatvoriti i u većem dijelu od onoga kako je obračunato, jer je obračun proveden u skladu s metodologijom i postupkom propisanim odredbama ZID ZPK/15, koji je propis prošao ocjenu ustavnosti pred Ustavnim sudom Republike Hrvatske. Naime, u tom je postupku ZID ZPK/15 odlukom od 4. travnja 2017. ocijenjen usklađenim s Ustavom Republike Hrvatske i nije prihvaćen prijedlog većeg broja predlagatelja za pokretanje postupka za ocjenu suglasnosti s Ustavom Republike Hrvatske jer da u opisanim okolnostima ZID ZPK/15 zadovoljava kriterije formalne i materijalne ustavnosti. Kako su stranke Aneks sklopile na temelju (prisilnog) propisa koji je uspješno prošao test ocjenjivanja ustavnosti u ustavnosudskom postupku, to valja zaključiti da njegove odredbe obvezuju stranke jer nemaju elemenata koji bi im davali obilježje nepoštenosti i imali za posljedicu njegovu ništetnost (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske, Rev-637/2019-2 od 15. studenog 2022.).

10.3. Dakle, tražbina tužitelja na povrat preplaćenih svota po osnovi ništetne ugovorne odredbe o načinu promjene kamatne stope iz kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF, budući da je zaključio Aneks na temelju odredbi ZID ZPK/15 i posljedično izvršenoj konverziji u skladu sa ZID ZPK/15, je podmirena jer su i uplate izvršene po toj osnovi u cijelosti uračunate prilikom obračuna konverzije kredita i na taj je način obveza kreditora na povrat tih svota prestala.
10.4. Sklapanjem Aneksa sukladno odredbi čl. 160. st. 1. ZOO, a prema odredbama ZID ZPK/15, tužitelj je restituiran za nepoštenu ugovornu odredbu o jednostranoj promjeni kamatne stope i valutnoj klauzuli u CHF, koje su sadržane u osnovnom ugovoru o kreditu, jer ga, s jedne strane, te odredbe ne obvezuju, a s druge strane, isplate koje je na temelju njih učinio vraćene su u njegovu imovinu na način da su iskorištene za njegov račun, u ispunjenju valjane obveze preuzete Aneksom , pa mu ne pripadaju isplate koje se traže tužbom u odnosu na glavnicu.
10.5. Sklapanjem Aneksa na način propisan odredbom čl. 19.c ZID ZPK/15 osiguran je povrat stečene koristi kreditora putem korištenja uplata potrošača (tužitelja) za namirenje dospjelih i budućih obroka kredita u EUR-u, koji je zamijenio kredit u CHF, do čega je došlo na temelju informativnog pristanka potrošača kojemu su bile poznate sve posljedice konverzije i na koju je tužitelj, kao korisnik kredita, slobodno pristao.
10.6. Kako je tražbina tužitelja za povrat više plaćenih iznosa po osnovi ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu podmirena, kako je to pobliže prethodno navedeno, to je tužbeni zahtjev koji se odnosi na isplatu glavnice po osnovi preplaćenih iznosa na ime promjenjive kamatne stope i valutne klauzule u CHF odnosno razlike u glavnici iz osnovnog ugovora (21.240,29 EUR), s pripadajućom kamatom, valjalo odbiti i odlučiti kao u stavku II. izreke presude. Također je valjalo odbiti i dio zahtjeva za isplatu iznosa od 2.014,00 EUR jer je sud, prilikom odlučivanja, imao u vidu prihvaćeni nalaz i mišljenje vještaka u pogledu preplaćenih anuiteta / razlike u glavnici te protivljenje tuženika djelomičnom povlačenju tužbe s obzirom na zahtjev u tužbi i konačno postavljen zahtjev u podnesku od 12. prosinca 2025. (23.254,29 – 221.240,29 = 2.014,00).
11. Po pitanju prigovora zastare ističe se da zastarni rok kod restitucijskog zahtjeva počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora (pravno shvaćanje sa sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30. siječnja 2020. odnosno 31. siječnja 2022.).
11.1. S tim u svezi napominje se da je pravomoćnošću odluke u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača zastara počela teći 13. lipnja 2014. po pitanju promjenjive kamatne stope odnosno 14. lipnja 2018. po pitanju valutne klauzule, pa kako je tužitelj tužbu podnio 3. 2019. to se prigovor zastare ukazuje neosnovanim u smislu čl.225. ZOO-a.
11.2. Tuženik je prigovor zastare istaknuo i u odnosu na zahtjev tužitelja iz podneska od 12. prosinca 2025. u dijelu koji se odnosi na uglavničenu kamatu, pa u tom pravcu valja napomenuti da se iznos stečen bez osnove ima promatrati u svojoj ukupnosti, a ne pojedinim iznosima i stoga nema mjesta isticanju niti računanju zastare po tim dijelovima. Osim toga, u konkretnom je predmetu odlučan datum podnošenja tužbe jer je za nastup zastare bitan identitet tužbenog zahtjeva koji je određen činjeničnom osnovom. Kako je tužitelj u navedenom podnesku temeljem iste činjenične osnove zahtijevao isplatu točno određenog iznosa, a zatezne su kamate tražene od samog početka postupka i to od njihova dospijeća do isplate, to nema mjesta zaključku da bi se potpuno promijenila istovjetnost zahtjeva (tako i Županijski sud u Zagrebu, Gž-1971/22 od 3. siječnja 2022.), slijedom čega je neosnovan i taj prigovor zastare.
12. U odnosu na preostali dio zahtjeva i to zatezne kamate koje tužitelj potražuje po osnovi čl.1111. ZOO-a, i to za razdoblje od plaćanja svakog pojedinog mjesečnog

obroka kredita do konverzije, upućuje se na odluku Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 27. svibnja 2026. broj:Rev-457/2025-21.

12.1. S obzirom da zatezne kamate nisu bile obuhvaćene obračunom konverzije uređenim posebnim propisom, kao što nisu uključene niti u iznose koje snose potrošači, to je opravdano intervenirati prihvaćanjem tužbenog zahtjeva na temelju općih odredaba ZOO-a.

12.2. Dakle, tuženik je u obvezi isplatiti nepodmirene zatezne kamata na pojedinačne iznose obračunate od dana dospijeća svakog pojedinog iznosa do dana prestanka obveze (izvršenom konverzijom), a koja obveza proizlazi iz odredbe čl. 1115. ZOO-a i to u iznosu5.915,87 EUR, slijedom čega je odlučeno kao u stavku I. izreke presude. Na taj iznos tužitelju pripada i zatezna kamata od dana kada je zahtjev istaknut (uglavničena kamata), tj. od 12. prosinca 2025. do isplate, u skladu s čl.31.st.2. ZOO., dok je preostali dio zahtjeva za isplatu zatezne kamate za razdoblje od 30. rujna 2015. do 11. prosinca 2025. valjalo odbiti kao neosnovan (stavak II. izreke presude).

13. Po pitanju prigovora radi prebijanja i tzv. negativne razlike napominje se da promjenom tečaja na niže od onog koji je bio početan u svakom slučaju nije došlo do povrede interesa potrošača, pa kako tuženik niti ne ulazi u kategoriju potrošača, a isto tako nije narušena niti ravnoteža u ugovornom odnosu stranaka u tom smislu i tužitelj plaćanjem manjeg anuiteta zbog tečaja nižeg od početnog nije ništa primio / stekao, to nema niti obveze vraćanja slijedom čega nema tražbine tuženika prema tužitelju i stoga je odlučeno kao u stavku III. izreke presude.

13.1. Ukazuje se i na odluku C-140/22, SM, KM protiv mBank, presuda Suda EU od 7. prosinca 2023. koja isključuje mogućnost umanjenja naknade koju potrošač zahtijeva za protuvrijednost kamata na glavnicu koje bi kreditna institucija primila da je ugovor ostao na snazi jer je to protivno Direktivi 93/13, koje tumačenje je primjenjivo i u slučaju tzv. negativne tečajne razlike.

14. U odnosu na troškove postupka ističe se da bi odmjeravanje istih prema uspjehu u parnici, s obzirom da se radi o sporu iz potrošačkog ugovora koji u sebi sadrži nepoštene ugovorne odredbe, narušilo pravičnu ravnotežu između interesa stranaka jer bi takva odluka o trošku bila bi prekomjeran teret za tužitelja, kao potrošača, koji nije dao povod za parnicu. Osim toga, takva bi odluka dovela do ograničenja koje umanjuje bit prava potrošača na pristup sudu i mogla bi ga odvratiti od ostvarivanja prava na djelotvorni sudski nadzor nepoštenosti ugovornih odredaba (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske Rev-1014/18 od 20. listopada 2021., Odluka suda EU C-224/19 i C-259/19).

14.1. Stranke su uspjele u sporu djelomično - tužitelj sa zahtjevom za isplatu uglavničenih zateznih kamata na pojedinačne iznose glavnice, a tuženik u odnosu na zahtjeve za isplatu glavnice, dok nije uspio s prigovorom radi prijeboja. Međutim u situaciji kada tužitelj postavlja kondikcijski zahtjev jer je tuženik u sporni ugovor o kreditu, bez pregovaranja, unio nepoštene ugovorne odredbe, a s obzirom na vrijednost predmeta spora, to bi troškovi postupka koje je već snosio tužitelj i oni koje bi morao platiti tuženiku bili bi daleko veći od zateznih kamata koje su mu dosuđene zbog nepoštenih ugovornih odredbi sadržanih u predmetnom ugovoru. Dosuđena zatezna kamata kvalificira se kao „imovina“ zaštićena čl.1. Protokola 1 uz Konvenciju za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda ("Narodne Novine" 18/97, 6/99,14/02,13/03, 9/05, 1/06 i 2/10) te znatno smanjenje iznosa tog potraživanja, kao rezultat obveze plaćanja troškova postupka, predstavlja miješanje u pravo tužitelja na mirno uživanje svog vlasništva (tako i Europski sud za ljudska prava u predmetima Klauz protiv Hrvatske od 18. prosinca 2013. i Mafalani protiv Hrvatske od 26. rujna 2023., koji se u sporovima u kojima nije stranka država primjenjuju u skladu s tumačenjem iz odluke Čolić protiv Hrvatske od 18. studenog 2021.). Osim toga, o

sporovima kakav je predmetni - osnovanost kondicijskog zahtjeva za isplatu na temelju nepoštenih ugovornih odredbi iz ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u CHF, koji je konvertiran u ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u EUR u skladu s odredbama ZID ZPK/15 - postoji neujednačena sudska praksa, pa se ne može zaključiti da je predmetna tužba bila očito neosnovana i lišena svakog izgleda za uspjeh. Zbog toga legitimni cilj - izbjegavanje neopravdanog parničenja nije izravno primjenjiv u ovom predmetu, a nalog tužitelju da naknadi troškove postupka tuženiku predstavljao bi miješanje u njegovo pravo na mirno uživanje imovine koja mu je dosuđena u ovom postupku.

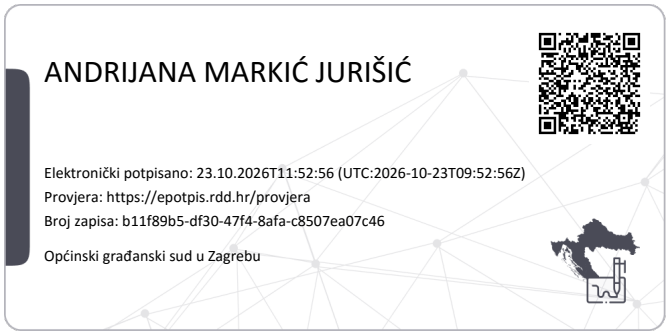
14.2. Stoga se odluka o troškovima postupka temelji na čl. 154.st.5. ZPP-a, a isti je odmjeren u skladu s vrijednosti predmeta spora i Tbr.7-9 i 46 Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika i to za sastav tužbe i podnesaka od 20.9.2019., 15.5.2020., 3.6.2025. i 12.12.2025. te pristup na ročišta 12.6.2025. i 23.2.2026. po 500,00 EUR, za sastav podneska od 23.2.2026. iznos od 200,00 EUR, uz pdv u iznosu 925,00 EUR, trošak vještačenja u iznosu 400,00 EUR te trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu 278,98 EUR – sveukupno 5.303,98 EUR uz pripadajuću kamatu temeljem čl. 29.st.2. ZOO i čl.151.st.3. ZPP-a.

U Zagrebu, 23. listopada 2026.

SUDAC:
ANDRIJANA MARKIĆ JURIŠIĆ

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:
Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbu u elektroničkom obliku u roku od 15 dana od dana primitka, putem ovog suda na županijski sud.

DNA:
pun. stranaka

Broj zapisa: **9-3088f-142bf**

Kontrolni broj: **042e8-1f81a-8dde9**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.